

MELD

JONI JÄRVI-LATURI

Melodi

Joni Järvi-Laturi

Kannen kuva: Anthon Myski

EXT. POHJOIS-RUOTSI. AAMU.

Pohjois-Ruotsi, 2016.

Tiellä kulkee rekkoja ja pakettiautoja.

Kamera kuvaa niiden liikettä lintuperspektiivistä
kaksi minuuttia mystisen, piinaavan musiikin
soidessa taustalla alkutekstien pilkahtaessa ruudulla.

ENSIMMÄINEN OSA

EXT. ETÄINEN RAKENNUS LUULAJASSA. YÖ 2016.

INT. RAKENNUKSEN YLÄKERRAN MAKUUHUONE. YÖ. 2016.

Luulaja. Pohjois-Ruotsi.

On synkkä ja pimeä talvi. 50-vuotias
tummahiuksinen, armollisen mutta terävän
näköinen, kävelykepin kanssa kulkeva
Stefan Holm herää etäisessä paikassa
sijaitsevan valtavan, ränsistyneen
rakennuksen yläkerrasta.
Hän menee parvekkeelle katsomaan
lumista maisemaa.

Hän katsoo kiikareillaan parvekkeelta kohti
harakoita jotka lentävät näkyen kiikareiden
linssin suojaisessa turvassa. Stefanilla on
melankoliset silmät mutta humoristinen,
nöyrä hymy. Hänellä on rauhallinen, viisas
ääni joka kuuluu taustalla samalla kun hän
kirjoittaa.

STEFANIN ÄÄNI

Kauan, kauan sitten koin eläväni.
Kauan, kauan sitten koin eläväni
ihanuudessa. Ne olivat vuosia
1997-2001. Siitä lähtien olen ollut
masentunut. Työskentelin poliisina vuosina
1997-2009, sen jälkeen olen toiminut
yksityisetsivänä. Minua kiinnosti erään pop-
tähten katoaminen joka tapahtui vuonna
2001 mutta Ruotsin poliisi hylkäsi keissin
vuonna 2009 sillä naista ei ollut löydetty.
Kyseinen nainen, Karolina Lundberg, katosi
vuonna 2001.

Stefan kävelee asunnossaan.

STEFANIN ÄÄNI

Nyt on kulunut
15 vuotta hänen katoamisestaan.

Stefan pitelee käsissään musiikkilehteä
jossa on Karolinan kuvia.

Stefan kävelee asunnossaan. Sitten
hän alkaa kirjoittamaan runollista
tekstiä joka paljastuu hänen
monologissaan.

STEFANIN ÄÄNI

Hänen huulensa olivat kuin
tummanpunaiseksi
maalatut ihanat keitaat.
Hänen säärensä olivat
kuin laihat, elegantit pylvää.
Hänen hiuksensa olivat kuin
kiharaista, punaista Välimeren
rannan vaahtoa.

Stefan katsoo kohti seiniä.

STEFANIN ÄÄNI

Haluan mennä nyt kellariin.

INT. KELLARIN HUONE. YÖ.

Stefan kirjoittaa pimeässä kellarissa runouttaan.
Lamppu valaisee huonetta.

STEFANIN ÄÄNI

On yö. Olen unohduksen pimeydessä.
Unohduksen yössä. Haluan päästä pois siitä mutta
se on hankalaa. Näen ihmiset ympärilläni elämässä
elämää joka täyttyy täyttymyksillä ja kunnialla.
Heidän jokainen sulka hatussa on taas yksi viilto
sydämeeni, viilto joka kiertää ja kaartaa sitä.

Kuvaa Stefanista keittämässä
rauhallisesti spagettia
kellarissa.

STEFANIN ÄÄNI

Näen ihmiset menestyvän, näen miehet ja
naiset elävän elämäänsä ymmärrettyinä,
rakastettuina ja juhlittuina, samalla kun itse
katselen elämäni luisuvan ympäriltäni.

Kuvaa Stefanista olohuoneessaan
katsomassa televisiota.

STEFANIN ÄÄNI

Ja elämäni luisuu pois, elämäni luisuu

taaksepäin, aina vuoteen 2001, siihen päivään
jolloin Karolina Lundberg katosi.
Sillä sinä päivänä vaimoni murhattiin
enkä ikinä saanut selvitettyä kuka tappoi hänet.
Vaimoni nimi oli Hanna Lund ja hän oli
muusikko samoin kuin Karolina.
Joten aloin innostumaan Karolinan kohtalosta,
korvatakseni vaimoni poismenon aiheuttaman surun
mielestäni. Pitkä suru joka on vähentynyt
mutta elämäni, se ei ole parantunut.
Rakastin vaimoani enemmän kuin
mitään muuta maailmassa. Hanna
oli minulle elämäni kevät, suurin
voimanlähteeni.

INT. RAKENNUKSEN YLÄKERRAN MAKUUHUONE. YÖ

Stefan pitelee käsissään valokuvaa
vaimostaan Hanna Lundista.

Ukkonen yllättää Stefanin, hän
hätkähtää. Mutta on hiljaa.

Hän menee nukkumaan lattiaan
pedatulle patjalle. Ulkona pauhaa raivoava
myrsky.

Aamulla herätessään Stefan alkaa
kirjoittamaan jälleen, muttei runoutta
vaan tekstiä elämästään.

STEFANIN ÄÄNI

Huomenna ystäväni Mats tulee tänne.
Piiloudun kahdelta rikollisjengin
jäseneltä koska he teloivat jalkani
kaksi kuukautta sitten ja
haluavat tappaa minut. Jalkani ovat
kuin haavanlehtiä. Miehet voivat
löytää minut täältä sillä he asuvat
Luulajassa joten odotan Tukholmaan
menoa ensi kesänä jotta pääsen
eroon heistä ja takaisin töihin. He ovat
majoittuneet tänne Luulajaan mutten
tiedä missä he ovat. Luulajasta haluan
pois, kauas pois jotta elämäni järjestyy.
Menneisyys on jossain kaukana,
samoin tulevaisuus. On vain tämä
hetki jolloin masennus on kuin
se kuuluisa musta koira hartioilla.

Tämä on isäni kartano, tämä missä
asun mutta isäni on kuollut, samoin
kuin monet ihmiset elämässäni. Ai,
että kun kaipaen ihmisiä. Ai, että
kun kaipaen elämää ympärilleni.
Pidän huolen siitä että saan
ympärilleni vielä ihmisiä ja elämää.

INT. RAKENNUKSEN SAUNA. YÖ.

Sauna on pimeä ja ahdas. Stefan
vihtoo vihdalla selkäänsä ja hartioitaan.

Hän heittää kiukaalle vettä. Kohtaus
kestää minuutin. Seinällä on kuvia
Hannasta. Kamera pysähtyy kuvaamaan
niitä.

STEFAN

Joskus elämä on vain liian kivuliasta.

Stefan heittää löylyä kiukaaseen.

Sitten hän katsoo uudestaan kuvaa.
Se on saunan seinän yläkulmassa.

INT. YLÄKERRAN MAKUUHUONE. YÖ.

Samalla kun Stefan menee nukkumaan
viisi rottaa ilmestyy makuuhuoneen
lattialle. Ne ääntelevät kovaa.
Stefan nousee lattian patjalta.

STEFAN

Aina sama tuuri minulla.
Aina. No, en tahdo tappaa niitä
koska ne ovat luontokappaleita.

Hän menee taas piirongin luo
ja katsoo vanhoja pilkkisyöttejä
jotka ovat sinisessä rasiassa.
Laatikossa on myös vanhoja
kalastuslehtiä. Hän alkaa selailemaan
niitä kameran zoomatessa lehtien
sivuille.

Aamulla herätessään hän menee
rakennuksen alakertaan. Hän aukaisee
oven ja huomaa lumen peittäneen täysin

maan. Lunta on noin puoli metriä maan
pinnalla. Sitten hän ottaa kirjeen
eteisestä ja menee yläkertaan.

Yläkerrassa hän lukee kirjeen
joka on hänen vanhalta
ystävältään Matsilta.

Kirjeessä lukee:

Hei, Stefan. Tulis sinne keskiviikkona.
Tuon ruokaa ja juomaa, lehtiä
ja kaikkea muuta. T. Mats.

Stefan alkaa kirjoittamaan runoa.

STEFANIN ÄÄNI

Aamujen puiset lattiat narahtelevat,
kuin vuodet jotka vierivät ympäri
metallisen masennuksen kolkon hiljaisuuden.
Metallinen talvi siintää edessä
lohduttomana ja mykkänä.
Mutta ystäväni saapuu läsnäolollaan
lohduttamaan ikuiselta vaikuttavaa
metallimasennustani. Ja se nainen, naisella oli
yllään musta leninki ja lohikäärmeen punainen tukka.
Hän ei sanonut sanaakaan. Kun hän lähti
pois elämästäni, hän ei sanonut sanaakaan.

Stefan avaa piirongin laatikon jossa on musiikkilehtiä
Karolinasta. Hän alkaa lukemaan niitä ja katselemaan
kuvia.

Piinaavan musiikin soidessa taustalla kamera
kuvaa Karolinan kasvoja, hiljalleen, musiikin
pelottavuuden lisääntyessä.

EXT. RAKENNUKSEN PIHA. ILTA

Sataa. Ilta on runollisen tumma.

INT. ULLAKKO. ILTA.

Stefan kävelee portaita pitkin ullakolle.
Sade piiskaa ullakon ikkunaan.
Stefan ottaa sateenvarjon laatikosta.
Sitten hän istuutuu alas ja alkaa
katselemaan isänsä valokuva-albumia.

Melodi on Joni Järvi-Laturin seitsemäs kirja ja kolmas elokuvakäsikirjoitus.

On talvi 2016. Pohjois-Ruotsiin erakoitunut etsivä Stefan Holm haluaa löytää 15 vuotta sitten murhatun vaimonsa Hanna Lundin tappajan. Hän on myös kiinnostunut selvittämään samana vuonna kadonneen laulajatar Karolina Lundbergin kohtalon. Jäljet johtavat sekä Bolmenin saarelle että Ruotsin musiikkibisneksen katkeransuloisiin koukeroihin.

Melodi on uninen matka alitajunnan pelottavuuteen, viini joka täytyy nauttia hitaasti mutta kerralla.

